

Simona Bohatá

VŠICHNI
SOU
TRAPNÝ

Host

Simona Bohatá

Všichni sou trapný

Simona Bohatá

VŠICHNI
SOU
TRAPNÝ

Brno 2019

© Simona Bohatá, 2019

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0035-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-0036-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0037-6 (MobiPocket)

*Žižkovu a mým drahým spolužákům za to,
že mě přijali s otevřenou náručí a dovolili mi stát se
navždy Žižkovákem, ať budu kdekoliv.*

Borek

„Gumáku... Gumáku, ty vole, přihraj... Gumáku, kam to čumíš, ty vole!!!“

Borek zavadil očima o mičudu válející se mu u nohou v řídké trávě plné vajglů a pak zvedl oči na vítkovskou stráž. Růža s Bóžou na něj pořvávali, aby přihrál, ale nechtělo se mu.

„Tak co je, vole, Gumáku, to nemá vejšku,“ hulákal dál Růža.

Borek se beze slova otočil a začal sbíhat mírnou stráž, ale pak se na chvíli zastavil a zahulákal přes rameno: „Seru na to, sami ste volové...“

Seběh na asfaltovou cestu a říkal si, kterej debil vymyslel, že se bude hrát fotbal do kopce, to je jelito, ten Bóža. Stejně s tím Gumákem přišel von. Jako by nestačilo, že mu léta přezdívali Bambus. Na Bambusa byl zvyklej, ale Gumák, to je na hovno. Změnili mu přezdívkou, když to v letu napral do stromu, odrazil se a hnal se dál jakoby nic. Bambus byl lepší, znělo to trochu exoticky, ale Gumák je fakt na hovno.

Sou divný dneska, všichni. Bóža se od Růži nehne ani na krok, sou jak teplouši, ale zase je lepší chodit s nima,

než bejt sám. Jenže sou věci, o kterejch se s nima mluvit nedá. Třeba jak to člověka doma sere. Růžu to doma určitě taky sere, taky má nevlastního fotra a ségru k tomu, jenže Bóža je od minulýho roku na takový řeči citlivej. Asi od tý doby, co mu exnul fotr. Od tý doby sou s mámou sami a on o tom vůbec s nikým nemluvil a vůbec sme nevěděli, že to jeho fotr má za sebou. Až když přišla do třídy ředitelka a přede všema mu řekla, že má volno na tatínkův pohřeb. Povídala „tatínkův pohřeb“ a znělo to dost divně. Bóža byl celej rudej a nasranej a hned vymastil ze třídy, asi aby se ho nikdo na nic neptal. Jenom Růža vyběh za ním a už se nevrátili, Růža se ukázal až druhej den a všem nám řek, abysme drželi hubu, až se Bóža vrátí. Takový je to mezi nima.

Borek došel ve svejch úvahách až na Koněvku. Bydlel jen o pár bloků vejš směrem k Ohradě, ale domů se mu nechtělo. Bude tam fotr, říkal si, a bude mít blbý kecy. Jako že sem nejstarší a že bych měl víc pomáhat mámě a tak. Jako kdyby on sám se přetrh.

Než se matka podruhý vdala, měl Borek svůj vlastní pokoj a docela se mu líbilo bejt doma často sám, protože máma chodila po práci ještě uklízet. Jenže babička do ní celý léta cpala, aby si našla chlapa, že ji s tátou rozvedou na dálku, když zdrhnul a tak. A pořád do ní hučela: „Holka, takhle se udřeš, ještě jeden plat by ti pomoh a budeš mít trochu zastání, kluk potřebuje tátu.“ Když mámu konečně rozvedli a ona si našla Jindru, ze začátku to docela šlo, jenže potom se narodil malej Jindra a Borka vyšoupli z pokoje na kuchyňský kanape. „Jenom na chvílku, Borečku, než Jindříšek povyroste, seš přece velkej kluk.“

Jak nenáviděl tyhle kecy a nedělní venčení mimina, zatímco ostatní lítali bůhví kde. Možná proto je teď tak mimo a nemá opravdovýho kámoše, kterej za ním poběží, když mu exne fotr. Jo, jenže já bych to bral, napadlo Borka. Stejně je novej fotr mámě k ničemu, vůbec jí nepomáhá a to málo, co vydělá, hned prochlastá. Z kamrlíku, kterej nejdřív Borkovi sliboval předělat na „trucovnu“, si nakonec udělal načerno kumbál sám pro sebe. Přes dvůr k němu lezou oknem starej Šindelář s Vomelkou na karty a posílaj si Borka pro pivo, protože musej „zalejt ruma, aby jim nezvad“, jak debil Vomelka vždycky vtipkuje.

Borek nesnáší chození pro pivo. Když byl menší, nevadilo mu to. Coural se zpátky parkem a olizoval pěnu. Ale teď už je velkej a neví, co má říct, když na něho maj chlapi v putyce blbý kecy. Jako tuhle Krajíc, co dělá s fotrem ve fabrice. Prej: „Tak co, mladej, už sis vrzнул?“ Ještě že ho hospodskej Ekrt zklidnil. Ekrt je dobrej. Je to táta Soni od nich ze třídy, takže se ví, že je dobrej.

Kvůli kecům o vrzání a podobnejm vtipům tam Borek radši chodí s Vykysem. Vždycky na něho pískne a Vykys jde s ním. Pokaždý říká: „Aspoň mám důvod jít do hospody. Náš fotr mě pro pivo nikdy nepošle. Chlastu má prej dost v práci.“

Borek přemejšlel o tom, co Vykysův fotr dělá, když je portýr. Musí se zeptat.

Z dalších úvah ho vytrhlo troubení nákladáku. Řidič se vyklonil z okýnka a zařval: „Máš dvě hole, bábo zasraná, ale potřebovala bys eště protězy na voči... sem tě málem sejmul...“

Bába zvedla hlavu, opřela se o jednu hůl a druhou praštila do kastle, až se zrcátko zakymácelo.

Šofér rozpřáhnul ruce v bezmocným gestu a zařval na publikum, který se vytvořilo na chodníku: „Viděl to svět, todleto? Vona mě málem dostane do kriminálu a ještě dělá tyjátr...“

Chodník se smál a Borek taky. Počkal, až se nákladřák zase rozjede, přeběh ulici a vyhnul se bábě, která se mezi tím dohrabala na druhou stranu.

Domů se mu nechtělo. Velkým obloukem obešel jejich dům a zamířil kolem školy směrem ke Křížku. Kdybych se kámošil s Bóžou a s Růžou víc, pomyslel si, možná bych se s nima moh poradit, jak to říct Šimoně, a nemusel se dneska tak ztrapnit. Eště že to nikdo neslyšel a vona zase není kráva, takže to nevykecá. To bylo fakt trapný, strašně, debilně trapný, přemejšlel Borek.

Vzpomněl si přitom, jak před rokem přišel třídní, řekl, že jim představí novou žákyni, a strčil před sebe takovou brejlatou holku. Nic moc, teda, skoro všichni kluci se uškĺíbli a některý holky se začaly hihňat, nejvíc Soukupka. Akorát Soňa se nesmála, a když šla ta nová kolem ní, řekla jí ahoj. To Borek docela ocenil.

Turek ji posadil úplně dozadu vedle Blaženy. Blažena smrděla, fakt smrděla, nikdo vedle ní nikdy neseděl, takže na tu novou zbyla. Borkovi tenkrát bylo nový holky trochu líto a několikrát se nenápadně otočil dozadu. Vlasy měla pěkný, to zas jo, ale jinak to bylo spíš blbý a ty její brejle vypadaly dost nemožně. Jenže potom ji ruštinářka Drobilová vyvolala, aby četla z ruský učebnice, a ona normálka, normálka přečetla všechno jak v rozhlase. Všichni

čuměli jako krávy, Růža řek: „Ty vole, ta válí,“ a Drobilka málem omdlela blahem. Navíc se ukázalo, že umí anglicky, a to bylo teda něco.

Soukupka potom všem nařídila, že se s ní nemluví. Borkovi bylo tenkrát dost divný, že je to tý nový fuk, a vzpomněl si, jak se mu líbilo, že si furt čte. Jako by kolem ní o přestávkách nelítala mokrá houba, jako by Soukupka s ostatníma holkama nepořvávala dementní kraviny hlavně na Klímu a Růžu, jako by se kolem ní nervali naši kluci s cikánama přeřazenejma z Komeňáku.

Borek došel na cestičku vinoucí se nad strání s plechovejma garážema a vydal se do kopce na plošinu na Křížku.

Stejně sem jí to dneska neměl říkat. Při vzpomínce na to, jak se ztrapnil, ještě teď rudnul. Prej: „Hele, Šimono, nechtěla bys se mnou chodit?“ Dal si sice bacha, aby byli všichni ostatní dost daleko, ale stejně. Borek se zatetelil radostí při vzpomínce, jak se usmála a řekla: „Jo, chtěla.“ Asi čekal víc, ale i to bylo dobrý, furt lepší, než když mu vloni Soukupka na to samý odsekla: „Ses posral, né?“ Beztak to na Soukupku zkusil jenom proto, že kdyby to třeba aspoň na tejden vyšlo, tak moh klidně vyprávět před klukama, že jí sahal na kozy jako Slatina z devítky.

Soukupka to potom vyžvanila všem holkám a taky řekla, že se šilhavcema nechodí, jako kdyby to byla furt pravda. Borek si znova vzpomněl, jak musel v první třídě nosit brejle s modrou klapičkou a jak se za to styděl. Ale teď už nešilhá, akorát někdy, když je unavenej, a navíc jenom trochu. Soukupka je kráva a bude z ní štětka jako její máma, to je na beton. Říkala to i Borkova máma a Borek s ní výjimečně souhlasil.

Vyšplhal se až nahoru na kopec a sed si na stráň vyhřátou od odpoledního sluníčka. Viděl odtud Žižkov jako na pohlednici. Střechu jejich domu, kde bydlel od narození a kde teď bylo pěkně těsno, zvláště když se narodila ještě Marcela.

Naproti v pavlačáku bydlel Růža, skoro ve stejném bytě, jenom vejš, a bylo u nich stejně nabitó. Jen u Bóži doma bylo prázdno, to mu Borek záviděl, ale nemoh mu to říct, protože Bóžův fotr byl prej fakt dobrej, dokonce ani nechlastal, takže by se to asi Bóži dotklo.

Borek se u Bóži v bytě ocit akorát jednou a dost ho překvapilo, že to u nich vypadá ještě hůř než u nich doma. Celý to tam měli takový ubohý, tmavý a špinavý a předsíň byla bůhvíproč plná odřenejch škrpálů, i když Bóža nosil jen kecky nebo důchodky. U nás je to taky trapný, pomyslel si Borek. Ale ne tak úplně.

Hleděl přes žižkovský údolí na vršek Vítkova. Ostatní tam asi zůstali, přemítal. Ale Šimona jim to nevykecá. A vlastně spolu ode dneška choděj, tak co. No právě. Borek se poprvý zamyslel nad tím, co bude pak. Jak má zejtra přijít do školy? To má jako udělat co? Jeho bezradnost ho dopalovala. Úplně ho vyřídila představa, že k ní přijde a třeba ji vezme za ruku. Najednou nevěděl, jak se na to budou tvářit ostatní kluci. Co na to řeknou. Jestli se Borek neshodí, když bude chodit s brejlatou, co si furt jenom čte. Borka taky bavily knížky, jenže jich doma moc neměli. Zato Šimona jich prej měla habaděj a ještě chodila do knihovny. Nikoho jinýho, kdo chodí do knihovny, Borek neznal. Akorát starou Brychtovou, ale to se nepočítá. Asi se do tý knihovny taky mrknu, přemejšlel Borek.

U Šimči doma je to prej úplně jiný, než kdo kdy viděl. Říkali to Růža s Bóžou, když u ní jednou byli ještě s Vykysem a Miladou. Růža říkal, že stáli s Bóžou u nich ve špajzu s otevřenou hubou a všude kolem takovýho žrádla, že si připadali jako ve snu. A Šimona jim beze všeho dala pravou čabajku. Prej tam měli uherák a tuzexový čokolády a takovou tu šňůru kulatejch žvejkaček, co dělaj bubliny a co je po nich barevnej jazyk. A taky maj koberce a na nich ještě další s trásněma a úplně senzační nábytek, obrazy a video a na hajzlu nemaj nařezaný noviny, ale normální odmotávací hajzlpapír. Navíc jim to tam prej voní. Borek byl docela rád, že tam nešel s ostatníma, radši si to jenom představoval.

Obzor růžověl, střechy najednou ztmavly a jejich obrysy byly ostrý jako nože, kopec Křížek ztichnul a jeho lesík tlumil zvonění tramvají z Olšanský ulice. Borek věděl, že je pozdě, ale stejně se nezvedal z chladnoucí země. Doma bude binec, protože neumyl nádobí ani neustlal, máma bude unavená a našťvaná. Otčím mu udělá kázání, a než se ztratí do kumbálu, pošle ho pro pivo, ségra bude řvát a brácha otravovat s těma svejma morčatama. Jednou, až bude dospělej, bude mít Borek kvartýr plnej knížek a koberců a koupí si video a barevnou televizi. U něho na hajzlu to nebude smrdět a prdel si bude utírat normálním hajzlpapírem, kterému mámina sestřenice, co si vzala inženýra z Čerčan, říká toaletní papír. Možná že pojedje i k moři. Šimona už u moře byla. Několikrát. Dokonce i ve Francii. To je něco. A nejlepší je, že se s tím nevytahovala. Přišlo se na to, až když se třídni ptala, kde kdo byl nejdál. Já jel nejdál do Beskyd, pomyslel si Borek,

na tábor, jednou. Potom fotr zdrhnul a Borek od té doby trčel už jen doma.

Když nebe ztmavlo a na cestičku skoro nebylo vidět, Borek se konečně zved a odšoural se dolů. Pokud bude mít kliku, pude fotr do hospody pro pivo sám. Borek pomůže mámě s nádobím a udělá ségře strašidýlko z kapesníku, aby neřvala. Ale jednou bude dospělej, všechno zmákne, vydělá prachy a nebude už tak trapnej.

„To je debil, ten Borek...“ vyštěk Bóža tak, aby to Borek mizející ze stráně slyšel. Obrátil se k Růžovi, jako by chtěl jeho souhlas. Růža jen mávnul rukou, otočil se zády k oběma a zamířil k holkám sedícím pod stromama na kraji hlavní cesty.

Bóža chvíli nerozhodně vrtěl hlavou, potom se rozběh pro míč, sebral ho a vydrápal se po stráni k ostatním. Jak se k nim blížil, frajersky naznačil, že míč hodí, Soukupka s Miladou začaly ječet, že je úplně blbej, a Soňa mu řekla, že je idiot. Nic jinýho nečekal a usmál se.

Šimona seděla stranou a Bóžu by docela zajímalo, o čem se před chvílí bavila s Borkem, že byl Borek potom tak úplně mimo. Je to kretén, pomyslel si, jestli ho vykolejí taková přechytralá brejlatá nána. Bóža ji nemusel. Zvlášť po návštěvě u ní doma. Byli z toho všichni úplně pať, ale Bóžu nejvíc dostalo, že Šimona zjevně neví, co maj doma za přepych. Jako by sem spadla z jiný planety nebo co. Takový věci, třeba video. Ty vole, říkali si s Růžou a Vykysem pořád dokola, ale to žrádlo je dostalo nejvíc, a pak ta vůně všude. Nejvíc to vonělo v ložnici, která byla úplně

bílá a měla fialovej koberec. Do ložnice je Šimona nevzala, ale vlezli tam tajně. Bóža vzpomínal, jak se pak všichni chovali nasraně a divně. Tvářili se, že je to úplně normálka, jenže ono nebylo, to bylo jasný všem.

Bóža si vzpomněl na dobu, když ještě žil táta. Táta byl machr, uměl snad všechno a vždycky si na Bóžu našel čas a vymejšlel kraviny. Máma se někdy smála a říkala: „Ty seš horší než ten kluk.“ Táta měl spoustu plánů, co by mohli podniknout, akorát se k těm plánům nikdy nedostal.

Někdy máma tátovi nadávala, že rozdělá hromadu věcí, ale nic pořádně, a Bóža se ho vždycky zastával a máma potom říkala třeba: „To víš, že jo, že pojedete na to safari.“ Jenže nikdy nejeli.

Ale stejně byl táta formát. Nikdy nechlastal jako Růžův starej i novej fotr. Jenom byl takovej jako dost mimo. Teda ne furt, ale většinou. Ale když šel Bóža v neděli s tátou ven, nikdy to nebylo jen tak obyčejný. Jednou táta řek: „Teď nastoupíme do nějakýho autobusu, kterej vybereš, a vystoupíme, až řekneš.“ A vyklubal se z toho bezva vejlet. Vystoupili někde za Prahou v úplný prdeli, teda aspoň to povídal táta. Pořádkovali se kolem řeky, akorát že Bóža měl dost hlad a žízeň a ukázalo se, že táta s sebou nemá prachy. Tvrdil, že je zapomněl doma, ale Bóža dobře věděl, že ani doma žádný nejsou.

Naštěstí to bylo v létě a mohli si natrhat jabka, a zahnali tak hlad i žízeň. Šli kolem řeky a táta hned plánoval, že si koupěj pruty a budou chodit na ryby a máma je bude nakládat a budou na tom vydělávat. Táta se nakonec vždycky vyznal.

Proto měl Bóža takovej vztek na Šimonu, že jim předvádí ten jejich nóbl kvartýr, jako by ani nevěděla, co tam maj. Jeho táta se vždycky musel nakonec vyznat a najít nějaký jabka, to by Šimona nikdy nepochopila. Růža asi nejspíš jo, ale tomu to taky nikdy neřek.

Ale stejně byl Růža formát, nejlepší kámoš, kterýho moh najít. Když táta umřel, Bóža to nikomu nepověděl, nebylo proč. Dlouho předtím chodili s mámou za tátou do špitálu. Smrdělo to tam chcankama, lékama a hnisem. Bóža nenáviděl tu ušpiněnou bílou barvu na zdech, židlích, dveřích a obličejích všech, co tam leželi. Táta byl vždycky strašně veselej, ale časem mu to dělalo čím dál větší potíž. Tím veseleji se tvářil Bóža. Máma ho vždycky večer hodně dlouho hladila po vlasech, když si k němu sedla na postel. Potom ji slýchal, jak brečí, a měl ukrutnej vztek. Šílel z toho, jak jiný fotři chlastaj, dřepěj klidně v kriminále nebo choděj normálka do rachoty a mlátěj svý ženy a děti. A jeho fotr, kterej na mámu ani na něho nikdy nevztáh ruku, bude brzo na prkně, protože je celej prolezlej metastázama jako shnilá houba. Táta ho nikdy netlouk, ani když Bóža s Růžou štípli v sámošce cigára a stará Vyhnálková to na ně píchla. Táta tenkrát Vyhnálkový poděkoval a potom udělal takovej strašně srandovní ksicht a řek: „Hochu, ne-dělej průsery,“ a dál to neřešil, i když se máma mračila.

Ve špitále táta taky dělal srandovní ksichty a napodoboval svý sousedy nebo sestřičky. Bóža se tomu vždycky smál, aby měl táta radost, ale už věděl, co je ozařování, lokální anestezie a dvacetiprocentní naděje. I táta to věděl a máma taky. Takže tátova smrt vlastně nebyla žádný překvápk.